

HỒI 5

LĂNG PHONG CÔNG TỬ

Triển Bạch hồi tỉnh lại, trước mặt chàng trống rỗng, phải một lúc lâu sau chàng mới nhìn thấy cảnh vật quanh mình. Giờ thì chàng đã nhận ra đây là một gian phòng bày trí cực kỳ hoa lệ, cạnh giường để một kỹ trà nhỏ, trà cụ toàn bằng bích ngọc chạm trổ cầu kỳ, cạnh đó đặt một con hạc bằng đồng, một làn khói mỏng từ miệng hạc từ từ bay lên, tỏa hương thơm dịu dịu.

Thần trí Triển Bạch hoàn toàn tỉnh táo, hàng loạt câu hỏi thoáng qua trong não:

"Đây là đâu? Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao ta lại ở đây...".

Tiếp đó chàng hồi tưởng những sự việc xảy ra từ khi tiêu xa bị chặn lại đến lúc bất tỉnh. Có thể sau khi chàng bất tỉnh, mỹ phụ ấy đã cứu chàng mang đến đây.

Mỹ phụ có dáng vẻ của một mệnh phụ cao quý nhưng thân mang tuyệt thế võ công. Bà là ai? Tại sao lại đối đãi với chàng tốt như vậy? Ý nghĩ chàng lại trở về, với các di vật của tiên phụ, những vật đó tàng chứa bí mật gì khiến Hoa Thanh Tuyên phải tự sát? Các ý nghĩ của chàng càng lúc càng lộn xộn, không đầu không đuôi.

Triển Bạch thở dài định ngồi dậy, nhưng thân thể chàng không chút sức lực, vừa nhồm lên đã ngã vật xuống giường. Chàng ngao ngán nhìn ra cửa sổ bất giác giật mình, ngoài cửa sổ không biết tự bao giờ có một người đang chiếu đôi mắt lạnh như hàn tinh vào người chàng. Sắc diện lạnh lùng đến tàn khốc không có chút tình người.

Triển Bạch bất giác lạnh người, tuy chàng đang trong cơn bệnh, nhưng tai mắt vẫn còn tinh tường không ngờ đối phương đến từ khi nào chàng hoàn toàn không hay biết.

Người đứng bên ngoài là một thiếu niên cũng trạc tuổi Triển Bạch, phong tư rất anh tuấn, y phục hoa mỹ, có điều sắc diện cực kỳ âm lạnh.

Thiếu niên nhanh như chớp nhảy vào phòng, lướt tới trước giường, cất giọng như từ cõi âm vọng về:

- Ngươi là ai?

- Tại hạ...

Thiếu niên bất giác nộ khí xung thiên, quát lớn:

- Bất kể ngươi là ai, lập tức xéo khỏi nơi đây?

Triển Bạch bất giác động nộ khí, cười lạnh:

- Hừ! Các hạ là ai? Giữa hai ta chưa từng quen biết, nói năng nên giữ lễ một chút.

Sát khí bốc mờ gương mặt tuần tú, thiếu niên gần từng tiếng:

- Ngươi biết ta là ai? Đây là nơi nào không?

Triển Bạch nghe khẩu khí đối phương hình như là chủ nhân nơi này, hơi ngần người một chút rồi hỏi:

- Các hạ là chủ nhân ở đây?

Thiếu niên quắc mắt:

- Hừ, không lẽ ngươi là chủ nhân ở đây sao?

Triển Bạch hơi đỏ mặt đáp:

- Quả tình tại hạ cũng không biết đây là đâu, cũng không biết tại sao mình lại ở đây, nếu các hạ là chủ nhân ở đây...

Vừa nói vừa định chống tay dậy, nhưng vừa nhóm lên đã ngã trở xuống giường, thở dài u oán tiếp - Các hạ cứ ném tại hạ ra ngoài, tại hạ không oán trách đâu!

Thiếu niên thấy Triển Bạch thọ thương khá nặng không thể cử động được mục quang có hơi dụ đi đôi chút nhưng gã chỉ hừ lạnh một tiếng nói:

- Bất kể thương thế của ngươi nặng nhẹ thế nào cũng phải tìm cách ra khỏi đây lập tức, còn bản thiếu gia ra tay thì ngươi khó lòng sống sót.

Triển Bạch tuy biết mình vô cơ vào phòng người là việc không nên không phải, nhưng là vì chàng không có ý làm như vậy hay vì thái độ khinh miệt của đối phương động đến lòng tự tôn của không, nên nổi giận lạnh lùng:

- Hừ, các hạ dù giết được tại hạ. Một người bị trọng thương không thể cử động chân tay, thì có gì đáng gọi là anh hùng.

Thiếu niên cười lạnh liền nói:

- Nói bậy, nếu ngươi không thọ thương thì bản thiếu gia không làm gì được ngươi?

Triển Bạch lạnh lùng:

- Cái đó không hẳn?

Thiếu niên đỏ mặt tía tai, giơ chưởng lên, nhưng ngần ngừ một lát rồi bỏ tay xuống, phát tay áo rộng đi ra ngoài.

Triển Bạch một lần nữa cố ngồi dậy. Nhưng tay chân không chút khí lực, đành nằm xuống nhìn quanh. Trong phòng, trần thiết cực kỳ xa hoa, hương trầm ngan ngát, bên ngoài đình viện liên miên hoa liễu phát phơ trước gió.

Bỗng bên ngoài lại nghe giọng thiếu niên cao ngạo nọ vang lên:

- Mấy hôm nay trời nóng nực, chắc các người đòi đi nghỉ mát rồi!

Thiếu niên chấp tay sau lưng đầu ngẩng cao bước vào, tiếp theo sau là bốn tên đại hán tướng mạo dữ dằn, nhưng lúc này tên nào tên nấy mặt mày như tro, vẻ khúm núm trông rất đáng thương.

Thiếu niên chỉ Triển Bạch lạnh lùng hỏi:

- Người này là ai? Tại sao lại nằm trên giường ta? Các người lười nhác quen thôi, nhưng cũng đâu đến nỗi đui điếc mà không hay có người vào chiếm phòng ta?

Giọng điệu của thiếu niên lạnh lùng không có vẻ quát mắng, nhưng bốn tên đại hán nghe mà sợ đến hầu như đứng không vững nữa.

Triển Bạch nhìn thấy dáng điệu của bốn tên đại hán không khỏi ngạc nhiên nghĩ thầm, không ngờ trên đời này lại có người đi sợ người khác đến như vậy.

Lại thấy thiếu niên lạnh lùng quét mắt nhìn bốn tên đại hán một cái:

- Nếu các người còn động tay động chân thì làm ơn khênh người này đi chỗ khác giùm!

Bốn tên đại hán đồng dạ một tiếng, xăm xăm bước tới trước giường Triển Bạch.

Triển Bạch mắt nhìn bốn tên đại hán bước tới lòng vừa thẹn vừa tức, nghĩ mình cũng thân chính đại lại để cho bọn phạm phu làm nhục, máu nóng chạy rần rật trong huyết quản:

- Đứng lại!

Triển Bạch thu hết sức lực quát một tiếng, bốn tên đại hán giật mình dừng lại.

Trong khi đó, thiếu niên cao ngạo mắt nhìn lên trần nhà như không nghe thấy Bốn tên đại hán quay nhìn thiếu niên một cái rồi tiếp tục bước tới.

Triển Bạch biết giờ này chàng không còn chút sức lực phản kháng, đành nhắm mắt mặc cho đối phương làm gì thì làm.

Bỗng ngoài cửa sổ có tiếng quát thanh tao:

- Dừng tay!

Triển Bạch mở bừng mắt quay đầu nhìn ra, chỉ thấy mắt hoa lên một cái, trước giường chàng nằm đã xuất hiện một hắc y nhân.

Bốn tên đại hán lại thất sắc cúi gập người hành lễ.

Thiếu niên cao ngạo hơi nhú mày, hỏi:

- Người định làm gì?

Hắc y nhân đứng quay mặt ra ngoài cửa, Triển Bạch tuy không nhìn thấy mặt mũi đối phương, nhưng nhìn thân hình có thể nhận ra đó là một thiếu nữ, chàng đang ngạc nhiên không hiểu nàng là ai mà bốn tên đại hán lại có vẻ cung kính với nàng như vậy.

Nữ nhân đứng đối mặt với thiếu niên cao ngạo, chẳng nói chẳng rằng không khí trong phòng bỗng trở nên căng thẳng lạnh lùng.

Bốn tên đại hán liếc mắt nhìn nhau, khẽ ra hiệu rồi nhẹ nhàng rút lui. Nào ngờ đi vừa được mấy bước đã nghe hắc y nữ nhân quát:

- Đứng lại!

Bốn tên đại hán mặt lộ vẻ kinh hãi lại nghe hắc y nữ nhân tiếp:

- Lúc này các người định làm gì?

Giọng nói tuy trong trẻo nhưng lạnh đến buốt tai. Triển Bạch nhủ thầm cũng lại giọng điệu đó.

Một trong bốn tên đại hán run run đáp:

- Lúc này thiếu gia hạ lệnh khiêng người này ra ngoài.

Hắc y nữ nhân cười nhẹ:

- Các người giỏi lắm!

Quay sang thiếu niên cao ngạo tiếp:

- Người ra lệnh cho chúng khiêng người đi?

Thiếu niên cau mày:

- Không lẽ ta ra lệnh khiêng một kẻ không quen biết ra khỏi phòng ta cũng không được phép?

Dứt lời quay sang trừng mắt nhìn bốn tên đại hán.

Bốn tên đại hán lúc nhìn hắc y nữ nhân, lúc nhìn thiếu niên cao ngạo, mắt lấm lét trông rất thảm hại.

Hắc y nữ nhân cười lạnh:

- Đầu óc của người để ở đâu mà không biết suy nghĩ? Người này bệnh nặng như vậy không lẽ tự vào đây được? Không lẽ trong nhà không có người sao?

Thiếu niên cao ngạo mắt vẫn không rời đám thuộc hạ:

- Ta thấy các người chết đi còn hơn, sống như vậy sống làm chi!

Thân hình hắc y nữ nhân run run chứng tỏ sự tức giận lên đến cực điểm, nghiêng răng quát:

- Ta thật không ngờ đường đường là người có danh vọng trong giang hồ lại ăn nói thô hậu trước mặt tỷ tỷ người như vậy. Chắc cả mẫu thân người cũng không coi ra gì!

Thiếu niên hơi biến sắc.

- Không lẽ mẫu thân đem hấn về đây?

Vừa nói vừa quay nhìn Triển Bạch.

Triển Bạch lúc này mới lờ mờ hiểu được mối quan hệ giữa hai người này với mỹ phụ mà chàng gặp trong rừng. Thảo nào lúc gặp chàng thái độ của mỹ phụ ra vẻ rất thất vọng về con trai của bà, nhưng dù sao thiếu niên này cũng là người có danh vọng trên giang hồ, như lời hắc y nữ nhân nói còn bản thân chàng thì...

Nghĩ đến đó, chàng không nén được nổi một tiếng thở dài.

Bỗng có bóng người chớp động, tiếp theo là mấy tiếng "Bốp! Bốp!" liên hồi.

Triển Bạch định thần nhìn lại thì thấy bốn tên đại hán đã lui ra đến cửa nhưng đồng giơ tay ôm má, trong khi đó hắc y nữ nhân vẫn đứng xuôi tay trước mặt chúng. Còn thiếu niên thì tròn mắt giận dữ nhìn hắc y nữ nhân, hấn nghiêng răng gằn giọng:

- Người biết chúng là thuộc hạ của ai không?

Hắc y nữ nhân cười lạnh:

- Ngoài Lăng Phong công tử ra, còn ai xứng đáng làm chủ nhân của chúng nữa.

Triển Bạch bất giác nghe tim đánh thót một cái, thì ra chàng đang ký thân trong Mộ Dung gia, và thiếu niên cao ngạo kia chính là Lăng Phong công tử Vô Tình Khách.

Thảo nào thái độ của hấn lại lạnh lùng tàn nhẫn đến như vậy. Triển Bạch tuy mới bước chân vào giang hồ không bao lâu, nhưng thịnh danh của võ lâm tứ công tử, chàng không thể không biết, giang hồ truyền miệng mấy câu về "An Lạc phong lưu, Đoạn Phương phiêu linh, Lăng Phong vô tình. Tường Lân nhiệt tâm" Đây cũng là lời miêu tả phong cách của tứ công tử vậy.